

»Učiteljski Tovariš.« Poznali smo to izvzemno stališče naših jungovcev in sodrugov, vendar smo se zaradi ljubega hišnega miru le malo-kedaj pečali z njimi.

Za deželnozborske volitve pripravlja naše jungovsko učiteljstvo zopet svojo posebno akcijo. Kadar so volitve, takrat morajo nehati vsakoj ozir na ljubi hišni mir. Zato moramo tudi že danes odločno ugovarjati, da si liberalna jungovska struja ustvarja svoj program ter razglasa potem vsakega nasprotnika tega strankarskega programa kot nasprotnika celega učiteljskega stanu. To komedijo smo doživeli sedaj že pri nekaterih volitvah in obeta se nam tudi pri prihodnjih.

Nadalje pa moramo tudi že kar danes zabeležiti, da nismo mi, katoliško-narodna struja na Spodnjem Štajerskem, začeli za prihodnje deželnozborske volitve postopati na svojo roko in kaliti miru. Zato že tudi danes odvrčamo vse posledice od sebe.

Državni zbor.

Dunaj, 18. junija.

Jugoslovani zopet združeni.

Jugoslovanski poslanci so bili v tem zasedanju ločeni na tri, oziroma na štiri oddelke. Ti oddelki so bili: 1. Slovansko središče, h kateremu pripadajo katoliški Slovenci, 2. Čeha in 5. Rusinov (načelnik dr. Šušteršič); 2. Slovensko-hrvatski klub (načelnik dr. Ivčević); 3. Jugoslovanski napredni klub, kamor spadajo dr. Tavčar, dr. Ferjančič, Plantan, Gabersček in 2 Srba; 4. Divjak vitez Berks. Med poslanci prvega in drugega kluba ni bilo radi njihovih narodnih, političnih in verskih nazorov skoraj nikake razlike. Zato sta se dolgo časa pogajala o tem, da se združita v eden sam klub. To se je zdaj tudi srečno dognalo. Klub šteje 27 poslancev in se bo moralo na njega bolje ozirati od strani vlade, kakor se je to godilo do zdaj. Predsednika skupnemu klubu sta poslanca dr. Ivčević in dr. Šušteršič, podpredsednika dr. Ploj in Barwinski, zapisničarja dr. Stojan in dr. Ferri (Hrvat). Slovenski liberalci klubu ne bodo pristopili. Kaj bo storil vitez Berks, ne vemo. On je zdaj načelnik divjakov. (Divjaki se imenujejo tisti poslanci, ki ne pripadajo nobenemu klubu).

Nemški cesar in poslanec Klofač.

Nedavno je nemški cesar spregovoril pri neki slavnosti za Poljake silno razžaljive besede. Prusi zatirajo poljsko ljudstvo, kar ga prebiva na Nemškem, na vse mogoče načine. 200 milijonov mark so že potrošili, da

pokupijo poljska zemljišča ter jih izročijo Nemcem v roke. A zdaj zahteva pruska vlada zopet toliko svoto v iste namene. Poljski otroci ne smejo več slišati v šoli ni jedne besede v svojem materinem jeziku; še celo krščanski nauk se podučuje v ptujem, nemškem jeziku. Ko so se radi tega zadnjič poljske matere nekoliko raztogotile, začeli so jih Prusi tirati pred sodišča in v zapor. Pruski Poljaki imajo v pruskem deželnem zboru 14 poslancev, ki se sicer upirajo tem krivicam; a pruski luterani stojijo na strani vlade; edino katoliški poslanci pomagajo Poljakom. Ne premorejo pa katoliški poslanci ničesar, ker je večina na strani luteranov. Zdaj je tudi nemški cesar sam prišel luteranom na pomoč ter imenoval Poljake nesramneže. Pretečeni teden je češki socialista Klofač radi teh besed, katere je izustil nemški cesar proti Poljakom, nemškega cesarja ostro prijel ter vprašal ministrskega predsednika, kaj namerava vkreniti nasproti takemu postopanju nemškega cesarja Wilhelma proti Poljakom. Ministrski predsednik je odgovoril, da na to vprašanje ne da nobenega odgovora. Zbornični predsednik pa je izrazil obžalovanje, da se nahaja v zbornici poslanec, ki tako napada nam prijateljskega vladarja. — Bog nas varuj takih prijateljev!

Nemiri v Lvovu.

V glavnem mestu Gališkem, v Lvovu, so delavci opustili delo radi prenizke plače. Prišlo je do velikih nemirov, tako da je vojaštvo moralo seči vmes ter delati red in mir. Pri tem je bilo na obeh straneh mnogo ranjencev, nekaj delavcev tudi ubitih. Socialni demokrat Daszynski je radi tega strastno prijel vlado, češ, da ona nad tem veselje ima, če vojski ubijejo katerega delavca. Ministrski predsednik je branil vladne zastopnike ter obljubil natančno razložiti vse tamošnje razmere.

Razprava o davku na vožne liste.

Čehi so se dalje časa ustavljali razpravi o tem davku. Zahtevali so med drugim, da mora vlada poprej, ko se začne obravnava o tem novem davku, vrniti njim odvzete jezikovne pravice. Ker so že začeli obstrukcijo, je to češkega ministra dr. Režeka tako razburilo, da je izstopil iz ministerstva. Po najnovejših sporočilih pa cesar ne privoli k njegovemu odstopu. Čehi so nehali od obstrukcije ter privolili, da se je začela razprava o vožnih listih. Ta davek bo nesel državi kakšnih 12 milijonov kron na leto. S temi novimi dohodki hoče vlada pokriti primanjkljaj z 2 milijonoma kron, ki bo nastal, ker se s 1. januarjem 1903 odpravijo državne

mitnice, se bojo zboljšale pokojnine uradnikov, uradniških vdov in sirot, in pomnožila plača diurnistov in avskultantov. Združena kluba Hrvatov in Slovencev ne glasujeta za to postavbo, ki nalaga nižjim slojem prebivalstva nova bremena. Načelnik jugoslovanskih naprednjakov je govoril za sprejem te postavbe. Jugoslovani so sicer vsi za odpravo mitnic in za boljšo plačo državnih uslužbencev, mislijo pa, da se morejo stroški za te stvari poiskati kje drugje, ne pa pri ljudstvu, katero že komaj prinaša težo dozdajšnjih davkov.

Podonavska parobrodna družba.

Država je tej družbi dajala v zadnjem desetletju po pol milijona kron na leto podpore. Zdaj pa predlaga, naj se ta znesek zviša na 1 milijon 200.000 kron na leto. Vlada namreč meni, da je družba neobhodno potrebna, da se izdelki naše industrije razpečavajo v podonavskih deželah. Za naše dežele pa, kjer se žito pridejuje, je na škodo, ker po nizki ceni uvaža semkaj ogersko žito. Vsenemški poslanci trdijo, da se pri družbi godijo razne goljufije in bi družba stajala lahko tudi brez državne podpore. Vlada je hotela, da se nova pogodba, katera naj traja za prihodnjih 10 let, še v tem zasedanju v zbornici dožene. Temu pa vsenemški poslanci nasprotujejo z vso odločnostjo ter grozijo z obstrukcijo. Trgovinski minister baron Call je opozoril na nasledke, ki bojo slabi za našo državo, če se pogodba še v tem zasedanju ne odobri. Skoraj gotovo pride na vrsto še le v jesenskem zasedanju.

Poslanec Malik.

Pretečeni teden je ta mož govoril v zbornici skozi celih 7 ur. Pravijo, da so mu njegovi tovariši Vsenemci obljubili več steklenic šampanjca, če bo zdržal skozi 7 ur. No in o čem je govoril? O zajcih. Pregranjal je liberalne in klerikalne zajce, povedal, da zajci imajo tudi bolezen v trebuhu. To je bila tudi vsenemška obstrukcija, ki je državi stala 4250 goldinarjev. Ravno ta Malik je napovedal še več drugih govorov, enega proti zlorabi lece, drugega proti šolnini; napovedal je, da prihodnjič bo govoril skozi 10 ur zaporedoma. Kdo ga bo poslušal? Tako brezplodno govorničenje je grozna potrata časa. Prigodilo se je, da govornika ne posluša nobeden poslanec — samo ubogi stenografi morajo zabeležiti vsako besedico, katero izusti govornik — za svoje volilce.

Odpis davkov.

Čeravno se je vlada hudo protivila, vendar se je sprejela postavba, katero je zbornici predložil Mladoček dr. Dyk, vsled katere se

Kapljica vina me ogreje in s koščekom kruha se nasitim!

»Nič ne dobiš! Ker samega Kristusa pričakujem danes...»

»Kristusa samega?« začudi se deček in trepeče od mraza. »Ah, potem me ne zapodite od sebe brez pomoči! Glejte, Kristus je sam rekel: »Kar bodete storili kateremu mojih najmanjših bratov, to bodete meni storili!« Oh, gospod, usmilit se me zavoljo Kristusa!»

»Poberi se mi!« razsrdil se je mojster Štefan, »sicer...»

Toda ni izgovoril. Predno je bil vstal s stola, bil je deček hitro pri mizi in predno se je Štefan nadejal, že je sedel v svoji raztrgani in umazani obleki na prestolu. Štefan je stegnil roke, hoteč ga potegniti s prestola.

Ali ni mogel. Stegnjeni roki sta bili kakor otrpnili in teló kakor okamenelo. Nenavadna svetloba je kakor blisk zasvetila sobico in na prestolu je stal Kristus — v vsi svoji sijajnosti. Snežnobela obleka je ogrnjevala visoko osebo in bliščeč obraz je gledal otožno in strogo mojstra Štefana.

»Moj Bog in Gospod!« vzdihne starček in pade na kolena. Od strahu so se mu stresli vsi udje.

In Kristus je spregovoril. Njegov glas je donel močno, kakor glas odaljenega groma:

»Štefan, hotel si me videti. Tedaj, poglej me!«

A Štefan ni povzdignil glave in Kristusa ni pogledal.

Kristusov glas je zopet donel, a zelo milo in ganljivo: »O neumni človek! Mislil si, da me počastiš z jedjo in pijačo, s svilo in zlatom! Ali ne vladam celega sveta? Ali si nisem izvolil za svoje prvo stanovanje rajši revne jaslice kakor pa cesarski prestol. V revščini sem se porodil, v revščini sem umrl in revščino sem ljubil. Nočem tvojega bogastva, ne potrebujem tvojih jedij: tvojo ljubezen sem zahteval!«

»Gospod, jaz sem te vedno ljubil!« omenil je Štefan.

»In vendar si me v najslabšem vremenu v ubogem dečku hotel zapoditi iz tvoje hiše!«

»O Kriste, jaz nisem vedel...»

»Toda mogel si vedeti...»

»Vse, Gospod, kar imam, tebi darujem.«

»Ne zahtevam tega od tebe! Daj mi bisere, ali bisere solz, katere si posušil s svojo ljubeznijo; daj mi zlato radostnega nasmeha, katerega si ti na ustnicah nesrečnega povzročil; daj mi jed, ali jed, s katero se lačen nasiti!« »O kristjani!« rekel je Kristus, »verujete v mene in častite me s svojimi ustmi, a v revnih svojih bratih pa me še

vedno križate! Ako me hočeš zopet videti, ljubi me v svojih bratih!«

Besede Kristusove so se izgubile kakor ginljiva godba v tihi daljavi... in prestol je bil zopet zapuščen.

Dolgo je še mojster Štefan klečal ves potr in žalosten pri prestolu. Potem je pa povzdignil glavo, položil roki na prsi in vzdihnil otožno:

»O moj Bog! Živel sem zastonj, živel sem le za-se. Sedaj pa, o Kriste, hočem si prizadevati, da bom tebe zamogel zopet videti!«

Spomini iz Nemčije.

Železnice. Po železnici prestopil sem nemško mejo tja in nazaj, torej pričenem z železnicami. Vožnja po Nemčiji je mnogo pripravnější od naše; po Pruskem imajo tudi četrti razred, kjer se vozi skoro zastonj, in pri nas? še karte bodo obdačili. V vsakem vozu dobiš kupico vode in pripravo za umiti. Vseskozi pokladajo mesto lesenih železne prage, po katerih se vozi mirno in tiho. Kondukerji te celo vožnjo ne nadlegujejo, vozovnico preščitpne le vratar pri vstopu. — A če tudi je vožnja zlozna, vendar je tudi mene skelelo po kosteh, ako vam povem, da sem prevozil daljavo od 3133 kilometrov.

bojo davki morali odpisati pri zemljišču, katero je poškodovano po kateri koli uimi. Do zdaj namreč so se odpisali davki, če je vsaj četrti del parcele bil poškodovan. Po novi postavi se bojo odpisali tudi takrat, če je manj kakor četrti del parcele bil poškodovan. Vlada se je tudi morala zavezati, da bo to postavo dala potrditi presvitlemu cesarju, ker bi sicer Mladočehi ne bili pripustili obravnave radi davka na vožne karte.

Hiše za delavce.

Sprejela se je nova postava, vsled katere zavživajo nove hišice, katere se zidajo v porabo delavcem, mnoge ugodnosti. Pri tej obravnavi je pa štajerski poslanec Hagener izrekel željo, da se naj oziroma ne le samo na ugodnosti delavcev, temveč tudi na korist kmetijskega stanu.

Nov tiskovni zakon.

Jako važen postaveni načrt je predložil ministrski predsednik, vsled katerega se bo odpravila prepoved, prodajati časnike in tiskovine. Se bo poojstrila kazen proti tistim, ki po časnikih krajejo čast svojemu bližnjemu in se tiskovne pravde vzamejo porotnikom ter se iste izročijo navadnim sodnikom. Zadnja določba je gotovo najvažnejša. Porotniki so navadno oproščali svoje somišljenike, a obsojali svoje nasprotnike. Navadni sodniki bojo — vsaj tako se pričakuje — pravičnejše postopali.

Sklep državnega zbora.

Najbrž se sklne državni zbor 18. junija. Zboroval je celih 8 mesecev. Mnogokrat se je mislilo, da se razbije vsled obstrukcije te ali one stranke; toda ministrski predsednik je pokazal svojo umetnost ter odpravil nevarnosti, katere so pretile zbornici. Gospodarska zbornica ima še 20. t. m. sejo, v kateri bo pritrdila nekaterim postavam, ki so se sklenile v poslanski zbornici. Postavo zastran terminske kupčije z žitom bo gosposka zbornica nekoliko spremenila in pride ta zadeva v jesenskem zasedanju še enkrat pred poslansko zbornico. Dne 21. junija se imajo sniti deželni zbori.

Politični ogled.

Obrtna zbornica kranjska je izvolila svojim deželnim poslancem odvetnika dr. Danilo Majarona.

Šola. Šole so zlasti na Porenškem in Vestfalskem ločene po veri otrok. Protestantški pastori so že kot taki krajni šolski nadzorniki, katoliški župniki so po večini tudi za svoje šole, a te vlada imenuje, ker to pravico je vzel kulturni boj. Novejši čas pa skuša vlada za nadzornike v katoliških šolah usiliti svetne nadučitelje, a v tem je našla odločen ugovor od duhovščine, ki se je solidarno obrnila do učnega ministra. Prav bi storili tudi pri nas, da duhovnik odločno zahteva dostojanstvo kraj. šolskega nadzornika. Res, prijetnosti nima nikake, a gre se za katoliški značaj naše šole; in tukaj moramo reči: mea culpa! Učiteljstvo v Nemčiji je po večini verskega prepričanja, združeno po katoliških družtvih. Tamkaj se učitelj ne sramuje vsaki dan šolarje peljati k sv. maši in naprej moliti pri sv. obhajilu, pa pri nas? Šolarji so ločeni po spolu, mešanih šol v Nemčiji ne poznajo. Dečke uče vedno le učitelji, deklice pa izključno izborne učiteljice. Šolarji imajo vsakih šest tednov skupno sv. obhajilo. — Slovenske otroke so povsodi hvallili kot zelo nadarjene, le škoda, da bodo vsi za naš narod izgubljeni. Napredni Prusi se niso odpravili šibe iz šole. Nemška šola je verska.

Versko življenje po mestih je skoro našemu podobno. Le da se katoliškemu duhovniku ni bati, da ga bo na ulici kdo napadal; katoličani duhovnika vseskozi spoštljivo pozdravljajo, otroci pa mu mole ročico v pozdrav. Nepokvarjeno ljudstvo zlasti po deželi pa se zaveda svoje katoličanske vere; strogo se ločijo katoličani od protestantov. Tu sam naj se pridejo učiti katoliškega mi-

Velikanski vojni stroški. Letos se je dovolilo za nove topove v delegacijah 38 milijonov kron. Slovenski delegat dr. Sušteršič je govoril in glasoval proti. Kakor se govori, pa še ta svota ne bo zadostovala, ampak trebalo še bo nič manj nego 180 milijonov. Lepa bodočnost za davkoplačevalce.

Kmetska beda. Od l. 1848, ko je bil izdan zemljiško-odvezni patent, se je število kmetijskih posestnikov zmanjšalo od 3 na 2 milijona, torej za tretjino. Tako propadajo kmetska posestva od dneva do dneva, od leta do leta. Danes je kmetsko posestvo v Avstriji do polovice zadolženo. Od l. 1897 so se kmetijski pridelki pomnožili za 40%, davki pa in druga bremena za 115%. — Čisti dohodek kmetijstva znaša povprek za vsakega, ki živi od kmetijstva, le 100 K na leto, torej 30 v na dan. In po 30 v povprek na dan ima torej 13½ milijona prebivalstva. Kmet danes ne živi od čistih dohodkov svojih zemljišč, ampak že od svojega kapitala, dolgovi vedno rastejo in z dolgovi se množe tudi prodaje posestev!

Kralj Viktor Emanuel in razoroženje. Komaj je prenehala vojska v Južni Afriki in je odstranjena vsaka nevarnost miru na vzhodu, je sedaj mednarodni položaj tako miren, da državniiki nimajo drugega posla, kakor se resno baviti z vprašanjem miru. Ker je položaj za mir tako ugoden, potrebno je, da se državniiki prično resno pečati z vprašanjem gospodarskega razvoja svojih narodov in tudi z vprašanjem splošnega razoroženja ali saj z omejitvijo števila vojne moči. Prvi korak v tem oziru storil je pretekli četrtek italijanski kralj v svojem razgovoru z Zanardellijem in je ob tej priliki omenil, da hoče svojo željo po razoroženju sporočiti tudi drugim vladarjem, osobito ruskemu caru, ki je svoječasno v manj ugodnem času pričel akcijo v tem oziru, ki je povzročila mednarodni mirovni sestanek v Hagu. Ko bi se napovedani korak laškega kralja posrečil, bili bi pač po njem najsrečnejši laški ministri. Saj pač nobena država ne čuti «sladkosti» oboroženega miru v tolikej meri, kakor ravno Italija.

Dopisi.

Sv. Lovrenc nad Mariborom. »Kdje se bratska srca slože, — I olovo plivat*

šljenja naši slovenski »tudi katoličani«! se protestanti bi se jih sramovali. Prišel sem pa do prepričanja, da smo slovenski duhovniki do naših mlačnežev preveč popustljivi, in to se vedno maščuje. Naše geslo bi moralo biti: za katoliška načela vstrajno in odločno! Da so Avstrijci pri Nemcih v verskih zadevah na tako slabem glasu, ne bi veroval, ako bi ne čul pikre sodbje iz ust neke poljske žene: »Vaši ljudje živijo tukaj kakor zverina.« Sram me je bilo. Človek brez vere se poniža do živine. Le živa vera blaži in tolaži srce. — Kam zaide človek brez vere, pričuje žalosten slučaj, ki se mi je dogodil v bolnišnici v Hambornu. Obiskal sem slovenskega bolnika in ga hotel za velikonoč spovedati, a ni hotel nič slišati in žalosten sem odišel. Ta človek je bil socijaldemokrat v Zagorji in Škalah. Čobal, kaj ne, da je vera zasebna stvar? tukaj imate vašega nesrečnega učenca.

Delavsko vprašanje je zlasti v Vestfaliji na dnevnem redu. Žal, da so »cehe« sklenile mejsebojni sindikat (ring), ki sedaj poljubno delavske plače znižujejo; saj pa imajo tudi delavskih moči na izbero. Povprečna plača je 2 do 3 glid. na dan; a ne zabimo, da je delavec vedno v smrtni nevarnosti. Sleherni dan dogodi se več nesreč in zdaj hodi družina brez očeta s trebuhom za kruhom! Nemški in poljski delavci imajo svoja strokovna društva, ki vrlo napredujejo. Predsednik je vedno od škofa potrjen duhovnik, tako tudi pravila. Vse društveno delavsko gibanje se suče na verskih tleh. — Nekoliko sem zdramil za delavsko društvo tudi naše Slovence.

može! — Ni še dolgo od tega, da so nam slovanski poslanci, do cela se zavedajoči bratske krvne vezi, ki jih spaja, ohranili slovenske paralele v Celji, to našo, pred leti tako težko izbojevano last. Pač je zavladalo pri tej priliki v vsakem slovenskočutečem srcu nepopisljivo veselje, kateremu je sledila srečna misel, da se je pričela vzlasti od slovenskih graških akademikov navdušena agitacija za »Dijaški dom« v Celju. »Ne samo gimnazije, tudi nekega zavetišča potrebuje naše marljivo, a žalibog tako revno slovensko dijaštvo« ta klic je namah zaoril po vsej slovenski zemlji in je imel, lahko rečeno, obilo uspeha. Za ta svoj ideal navdušeno slovensko ljudstvo je darovalo res lepe vsote. — Toda žalibog, so tudi po nekaterih krajih prebivalci, v kojih srcu ni našel ta domorodni poziv nikakega odmeva. Tudi naš Sv. Lovrenc igra tako žalostno ulogo. To je treba povdarjati tembolj, ker naši kraji niso tako ubožni, kakor marsikje drugod; nikakor torej ni bilo pričakovati, da se razun vrlega domoljuba, g. župnika Soviča, nikdo ne bo brigal za prošnjo stradajočega slovenskega dijaštva.

Vsi narodi so navdahnjeni od prepričanja, da je veda dandanes glavni pogoj napredka v gospodarskem in vsakem drugem oziru. Zato pa tudi skrbe, da se mladini kar najbolj omogoča pristop k študijam. Dejstvo je, da imajo nekateri narodi že nadštevilo dijaštva. Vprašajmo se pa, kako stališče zavzemamo v tem oziru mi Slovenci! — Naš narod je nadarjen, tega mu ne more odrekovati nikdo. A v primeri z drugimi narodi imamo mi le neznatno število dijakov. Iz česa izvira to? Temu je krivo ubožstvo. Vrh tega pa naleti slovenski dijak ob zdajšnjih podivjanih narodnih razmerah v naši državi povsod le na poniževanje in sovražstvo, ki se kaže najbolj občutljivo glede gmočnih razmer: ustanov in drugih državnih in deželnih podpor, katerih za Slovence kratko malo nimajo! Ako ravno se pritožuje narod vsled teh in enakih nezaslišanih krivic, je vendar naposled od sovražnega navala primoran, da umolkne in mirno gleda, kako neenakomerno in protipostavno se dele pravice različnim narodom.

Grenka kupa krivic, katero so nam skozi stoletja prožili naši kulturni sovražniki, noče postati prazna. Slovenski narod omaguje pod težo neznosnih razmer, a omagati, omagati, bratje, ne sme!

Ne pogina, — novih bodrilnih močij naj mu donese srečnejša bodočnost!

Vzrasti, dvigniti se pa narod ne more drugače, ko po svojih sinovih. Samo duh, samo izobrazba nas moreta rešiti pogube.

Dragi domačini! Iz teh navedenih vzrokov vas vnovič prosi — sedaj pa vaš rojak: »Ne preslišite tega klica, pomagajte revnemu slovenskemu dijaštvu, saj pomore s tem lastni rodni slovenski krvi!« In — »Biti slovenske krvi — bodi Slovincu ponos!«

Dalje mi je opozoriti tudi na sledeči pojav:

Premnogokrat se toži, da se slovenska inteligenca, v svesti si svoje duševne premoči, oddalja od priprostega naroda. Res je, da ima tu in tam taka trditve nekaj resnice na sebi; a vendar, čemur bo vsakdo pritrdil, temu v celoti ni tako, vsaj pri nas Slovincih ne. Pač pa se opaža dostikrat, vzlasti pri nas, žalostna, bolj pomisleka vredna resnica, da se ravno navedeni slučaj dogaja pri ljudeh, ki imajo do tega še manj pravice nego inteligenca. Da se pri tem ne more priti do prave sloge, ako si nekateri domišljajo, da tava njihov duh v nekaki zračni višini nad drugimi, je vendar več ko jasno. To nikakor ni bratska slovenska vzajemnost in ljubezen. Da se tudi le nekaterim zažigata mira in kadilo — kar pa je včasih prav dvomljive vrednosti, — a da se druge prezira, gospoda, to ni nikaka doslednost, tako ravnanje je pristransko. Ako je že bilo starim Rimljanom glavno geslo »ius suum cuique tribuere«, vsakemu dati, kar mu gre, se sme isto toliko bolj zahtevati dandanes!

* Železo plavat.